ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΪΒΟΔΑ

Τοῦ Ἐμμανουὴλ Γκέϊμπελ

Τὸ σπίτι τοῦ βοϊβόβα βρίσκεται χτισμένο μὲς στὸ δάσος— στὸ βάθος τοῦ δάσους. Τριγύρω, ὅλα εἶνε σκεπασμένα ἀπὸ πυκνὸ χιόνι.

Ἡ κόρη τοῦ βοϊβοδα κάθεται μπρὸς στὸ τζάκι καὶ κεντοεῖ τὸ νυφιάτικο πέπλο της. Ἀκούει τὸ θόρυβο ποὺ κανει ὁ ἄφρας μὲς στὸ τζάκι, καὶ σκαλίζει τὴ φωτιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπαίνει μέσα ἡ γρηὰ τῶν δασῶν, ποὺ φέρνει πάντα κακὰ μαντάτα.

— Καλησπέρα, ἀγαπημένη μου κόρη, τῆς λέει. Ἤρθα νὰ σοῦ πῶ ἕνα τραγουδάκι.

— Τί γιὰ τὰ κάνω τὰ τραγούδια σου ; τῆς ἀποκρίνεται ἡ νέα. Ὁ καλός μου θἄρθῃ σὲ λίγο νὰ παντρευτοῦμε. Θὰ σοῦ δώσω ψωμὶ καὶ κρασί, γιὰ νὰ γυρίσης, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὰ δάση σου.

Μὰ ἡ γριὰ τῆς λέει :

— Ἔχεις καιρὸ ἀκόμα μπροστά σου ὥσπου νὰ παντρευτῆς. Ὁ καλός σου δὲν θὰ γυρίση πίσω. Τὸ δάσος εἶνε πυκνὸ καὶ ὁ δρόμος εἶνε πολὺ μακρύς... Ὁ καλός σου πῆρε, κατὰ λάθος, ἄλλο δρομο καὶ χάθηκε !...

— Γιατὶ μὲ βασανίζεις μὲ τὶς ψευτιές σου ; φωνάζει κλαίοντας ἡ κόρη. Ὁ καλός μου θὰ μοῦ μείνη πιστός, θὰ μὲ στεφανωθῆ. Μοῦ τὸ ἔταξε... Ὅταν βγοῦν κόκκινα τριαντάφυλλα κάτω ἀπ' τὰ κάτασπρα χιόνια, θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας.

Ἡ νέα μιλάει μὲ δυνατὴ καὶ σταθερὴ φωνή. Κι τὰ βάθος δμως εἶνε ἀνήσυχη. Ὁ ἀέρας σφυρίζει παράξενα στὸ τζάκι. Ἡ γρηὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ἀρχίζει τὸ μοιρολόϊ της :

— Ἐνῶ ἐρχόμουν ἐδῶ, συνάντησα κοντὰ στὴ χαράδρα τρεῖς λύκους ποὺ οὐρλιαζαν, μὲ ματαμένη γλῶσσα. Παρακάτω, εἶδα στὴν κορφὴ ἑνὸς δέντρου τρία κοράκια ποὺ ἔκρωζαν κ' ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους : «Θὰ φᾶμε καλὰ σήμερα». Ὅταν ἔφτασα στὴν παγωμένη λίμνη, εἶδα ξαπλωμένο ἀπάνω της ἕνα ὥμορφο παλληκάρι, μὲ μιὰ βαθειὰ πληγή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει στάξει ὅλο τὸ αἷμα του... Μέσα στὸ ἄσπρο χιόνι εἶχε ἀνθίσει ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο... Μὲ καταλαβαίνεις τώρα ; Μακρὺς εἶνε ὁ δρόμος καὶ πυκνὸ τὸ δάσος ! Ὁ καλός σου δὲν θὰ ξαναγυρίση κοντά σου.

Τὸ μοιρολόϊ τελείωσε... Ἡ γρηὰ ἔφυγε... Ἡ φωτιὰ ἔσβυσε στὸ τζάκι. .

Ἡ νέα στάθηκε ἀκίνητη καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Μὰ τὰ μάγουλά της ἤτανε κατάχλωμα. Κι' ὅσο πιὸ δυνατὰ σφυρίζε ἔξω ὁ ἄνεμος—τόσο πιὸ δυνατὰ ἔκρωζαν τὰ κοράκια !...

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἡ μοναχοκόρη τοῦ βοϊβόδα πέθανε ἀπ' τὸν καῦμό της !...

ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε πάρει καὶ τὸ ὄνομά του ὅλο τὸ χτῆμα. Κοντὰ στὴ ρίζα τῆς καρυδιᾶς, ἡ Νανέττα εἶδε τὸ Γιαννάκη ποὺ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια κι' κουνοῦσε κομψὰ τὰ χεράκια του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὑψώνοντας τὰ μάτια της πρὸς τὸ μέρος ποὺ κύτταζε τὸ παιδί, εἶδε κάτι σᾶν μεγάλο γκρίζο τσοιβάλι νὰ κρέμεται ἀπό τὸ χαμηλότερο κλῶνο τῆς καρυδιᾶς καὶ νὰ κουνιέται στὸ κενό. Ἔντρομη ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω, ἀφήνοντας μιὰ στριγγιὰ κραυγὴ φρίκης. Ὁ Πέτρος ὅπως τὸ εἶχε ἐπῆ στὸν κληθῆρα, κρεμάστηκε !...

***

Δεκαεφτὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ τοκογλύφος Μορντάν, στὸ μεταξὺ αὐτὸ εἶχε γίνει κύριος τῆς περιουσίας τοῦ φτωχοῦ Πέτρου Μπουτουί. Ὁ Γιάννης Μπουτουί, ὁ μικρὸς Γιαννάκης, εἶχε γίνει σωστὸ παλληκάρι καὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιδέξιους ξυλοκόπους τοῦ τόπου.

Κάποτε ὁ Μορντὰν τὸ φώναξε νὰ κόψη τὴν καρυδιά. Ὁ Γιαννάκης πῆγε ἀπὸ τὸ πραΐ, χάραξε τὸ δέντρο ὁλόγυρα κοντὰ στὴ ρίζα κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη μὲ τὸ τσεκοῦρι του. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἔφτασε καὶ ὁ τοκογλύφος.

— Ὦ ! ἀργεῖ ἀκόμα νὰ πέση κ. Μορντάν, τοῦ εἶπε ὁ Γιαννάκης ὅταν τὸν εἶδε. Θέλει τουλάχιστο μιὰ - μιάμιση ὥρα.

Μιὰ τρομερὴ λάμψη πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νέου ξυλοκόπου, ὅταν ἄλεγε τὰ λόγια αὐτά.

Ὁ τοκογλύφος στάθηκε πιὸ πέρα γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν ἐργασία. Σὲ μιὰ στιγμὴ δμως ἕνα τρομερὸ τρίξιμο ἀκούστηκε καὶ πρὶν προφτάση ὁ Μορντὰν νὰ παραμερίση, τὸ γιγάντιο δέντρο σωριάστηκε κάτω σὰν κεραυνός. Ὁ χαμηλότερος κλῶνος του ἔπεσε ἀπάνω στὸν Μορντὰν κ' ἕνα ξερὸ καὶ μακρουλὸ κλαδί του, ὅμοιο μὲ μαχαῖρι τοῦ πέρασε πέρα καὶ πέρα τὸ στῆθος καὶ τὸν κάρφωσε στὴ γῆ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε ὁ τοκογλύφος εἶδε τὸν Γιαννάκη νὰ σκύβη πάνω του κατάχλωμος, μὲ μιὰ ἄγρια ἀστραπὴ ἐκδικήσεως στὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ λέη :

— Ἀπὸ τὸν κλῶνο αὐτὸ καταραμένε, εἶχε κρεμαστεῖ ὁ πατέρας μου !...

ΠΩΛ ΠΙΟΝΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΖΟΥΝ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΑΤΟΜΗΜΕΝΩΝ ;...

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα προβλήματα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς : ἡ ζωή, δηλαδὴ ὁ πόνος καὶ ἡ συνείδηση, καταπαύουν ἀμέσως τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου θὰ χωρίση τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ σώματος ; Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶνε πράγματι τρομερὸ καὶ δὲν ἔπαψε ν' ἀπασχολῆ τὸν ἰατρικὸ κόσμο τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐτέθη τὸ ζήτημα ἐπὶ τάπητος, ἀπὸ τὰ 1852 δηλαδή. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι ὁ θάνατος ἐπήρχετο ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποκεφάλιση. Μερικὲς δμως ἀσήμαντες λεπτομέρειες, ἔκαναν πολλοὺς νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ καρατομημένου ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπή του ἀπὸ τὸ σῶμα. Κανεὶς δμως δὲν εἶχε μελετήσει ἐπαρκῶς τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐκφέρη μετὰ κύρους τὴ γνώμη του.

Ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος μελέτησε συστηματικὰ τὴν περίπτωση αὐτή, ἦταν ὁ διάσημος γάλλος φυσιολόγος Κλαύδιος Μπερνάρ, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε, φυσικά, νὰ πειραματισθῆ πάνω σὲ ἀνθρώπινα κεφάλια, ἔκανε τὰ πειράματά του πάνω σὲ σκύλους καὶ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο :

Ἔπερνε ἕνα σκύλο, τὸν ἔδενε, τοῦ ἔκοβε τὸ κεφάλι μ' ἕνα κοφτερὸ λεπίδι καὶ ὕστερα τὸ ἄφηνε νὰ στραγγίση ὅλο τὸ αἷμα του... Κατόπιν ξανάπερνε τὸ κεφάλι τοῦ σκύλου καὶ τοῦ διωχέτευε ζεστὸ αἷμα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κορμό του... Τὸ κεφάλι ξαναρχίζε τότε νὰ ζῆ !... Ὅποιος φώναζε τὸ σκυλὶ μὲ τ' ὄνομά του, ἔβλεπε τὰ μάτια του νὰ στρέφωνται πρὸς τὸ μέρος του !... Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔπαυε νὰ παρατηρεῖται ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πρόσθετο αἷμα ξανάσταζε ἀπὸ τὶς ἀνοιγμένες ὀρτηρίες.

Ἀπὸ τὸ πείραμα αὐτό, ὁ Κλαύδιος Μπερνὰρ ἔβγαλε τὸ ὀρθότατο συμπέρασμα ὅτι τὸ κεφάλι ἑνὸς κοματομημένου ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ χάση ὅλο τὸ αἷμα του.

Οἱ ἰατροὶ δὲν πίστευαν στὴν ἀρχὴ στὰ ἐπιχειρήματα τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ φυσιολόγου. Ὕστερα δμως ἀπὸ λίγο τοὺς παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πιστοποιήσουν καὶ μόνοι τους τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπόψεων τοῦ Κλαυδίου Μπερνάρ. Μερικοὶ ἐγκληματίαι εἶχανε καταδικασθῆ ν' ἀποκεφαλισθοῦν καὶ ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ζήτησε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης τὴν ἄδεια νὰ τῆς παραχωρήσουν, μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεση, τὰ πτώματα μὲ τὰ κομμένα κεφάλια, γιὰ νὰ γίνουν ἐπιστημονικὰ πειράματα ἐπ' αὐτῶν. Ἡ ἄδεια ἐδόθη, τὰ πειράματα ἐγένοντο καὶ ἀπέδειξαν ὡς ὀρθοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μπερνάρ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ ἐνσταλαχθέντος αἵματος, τὰ κομμένα κεφάλια τῶν καταδίκων ξαναπῆραν πράγματι χρῶμα καὶ ζωή, τὰ μάτια τους μισάνοιξαν καὶ τὰ χείλη τους ψιθύρισαν ἀκατάληπτες λέξεις... Κατόπιν αὐτοῦ παρεδέχθησαν ὅλοι ὅτι τὸ κεφάλι ἑνὸς κοματομημένου ποὺ πέφτει μὲς στὸ καλάθι, βλέπει τί γίνεται γύρω του, βλέπει τὸ δύμιο νὰ σκύβη ἀπὸ πάνω του, ἀκούει τὶς φωνὲς τοῦ πλήθους, καταλαβαίνει ὅτι ἔχει ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα του ! Ποιὸς ἀνθρώπινος νοῦς θὰ μπορέση ποτὲ νὰ φανταοθῆ πιὸ τρομερὸ μαρτύριο ἀπὸ αὐτό !...

Πόσον καιρὸ διαρκεῖ ἡ ἐφήμερη αὐτὴ ζωή ; Αὐτὸ κανεὶς δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ τὸ ὑπολογίση μαθηματικά. Οἱ εἰδικοὶ παραδέχονται ὅτι διαρκεῖ ἐρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὡστόσο, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι ὁ θάνατος εἶνε ἀκαριαῖος καὶ ὅτι τὰ δείγματα ζωῆς ποὺ δίνει ἕνα κεφάλι καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμό του ἀπὸ τὸ σῶμα, εἶνε ἀσυναίσθητες κινήσεις...

Ποιὸς θὰ λέση ἐριστικῶς τὸ τρομερὸ αὐτὸ πρόβλημα ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα, ἰδοὺ ἡ ἀπορία !...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ... ΚΙΝΗΤΑ

Ἡ μεγάλες πρωτογωνίστριες τοῦ κινηματογράφου στὴν Ἀμερικὴ ἐφήμησαν τελευταῖα ἕναν πρακτικὸ τουριστισμό. Ἐφαδιοσθηκαν μὲ καμαρίνια... κινητά, τὰ ὁποῖα λύνονται, τοποθετοῦνται μὲ ὅλη τὴν ἐπίπλασί τους ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, μεταφέρονται καὶ στήνονται ἐπουδήποτε. Ἔτσι μιὰ πρωταγωνίστρια ποὺ ἀναγκάζεται νὰ πάη σ' ἕνα μακρυνὸ κ' ἐρημικὸ μέρος γιὰ τὴν κινηματογράφησι μιᾶς σκηνῆς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνη ἐκεῖ μακιγιαρισμένη, ἕτοιμη, μὲ κίνδυνο νὰ χαλάση τὸ μακιγιάζ της στὸν δρόμο, οὔτε πάλι νὰ κάνη τὴν τουαλέττα καὶ τὴ μεταμόρφωσί της στὸ ὕπαιθρο, ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους. Ἀπλούστατα μεταφέρει τὸ καμαρίνι της, τὸ στήνει, κάνει τὴν τουαλέττα της μὲ ὅλη τὴν ἄνεσί της καὶ ἀναπαύεται μὲ τὴν ἡσυχία της, ὅταν τῆς μείνη καιρός, στὸ μεταξὺ δύο σκηνῶν διάστημα.